

Výzva všem členům Bratrské jednoty baptistů

Jak přistupovat k těm, kteří učí odchylným naukám a nedrží se zdravého učení Písma? Odpověď na tuto otázku musíme hledat v Bibli. V 1. Tim píše apoštol Pavel do Efezu svému mladému spolupracovníkovi na díle evangelia, jak je potřeba se zachovat, když se v církvi objeví lidé, kteří přicházejí s *heterodidaskaló* neboli jiným učením.

Už ve Sk 20 apoštol Pavel varoval Efezské starší, že uvnitř jejich sboru povstanou muži, kteří budou učit převrácené věci, aby strhli učedníky za sebou. Není tedy nic neobvyklého, že nebezpečí na církev nečíhá jen „venku“, ale také uvnitř církve.

V poslední době jsme v naší Jednotě svědky diskuse, jestli je sexuální aktivita dvou mužů nebo žen hřích anebo ne. Před několika lety by se nebylo moc o čem bavit, dnes ovšem k našemu velikému zděšení přibývá vedoucích v církvi, kteří se zdráhají říci „ano, je to hřích“. Proč? Odpověď není složitá. Protože mají, podobně jako tenkrát v Efezu, pokřivený pohled na Písmo a mluví převrácené věci.

Bible, naše primární autorita, se k této otázce totiž vyjadřuje více než dost jasně. Písma jak SZ, tak ale i NZ, představují obcování dvou osob stejného pohlaví jako ohavnost před Hospodinem. Je to nepřirozený hanebný styk (Ř 1:27). A každý, kdo tvrdí něco jiného je, ať se nám to líbí nebo ne, bludař a heretik, neboť přichází s *heterodidaskaló*. A nejedná se o nějaký podružný teologický rozpor jiného učení, ale jedná se o názor, jenž stojí v přímém kontrastu jádra k řádu záchrany (oikonomia – Boží správy). Svévolně popírat hřích totiž není ničím jiným než zapíráním Kristova evangelia, jenž se přiči zdravému učení. Nemáme zde co dočinění s jedním bezvýznamným hřichem, ale s překrucováním principů evangelia obecně. Místo aby církev vybízela hříšníky k pokání, tak jejich hřích nejen toleruje, ale dokonce i legalizuje. Tím se však stává nepřitelem Krista, našeho Blahoslaveného Boha.

Připomeňme si, že sexuální styk Bůh stvořil pro manželství muže a ženy. Bezhraničnost v sexualitě, což bylo vždycky charakteristické pro pohanské uctívání a kulturu, porušuje příkaz Gen1 plodit se a množit, je nepřirozená a v neposlední řadě odhaluje egocentrickou nezávislost na Bohu. Tvrdit něco jiného, čehož jsme dnes svědky, je rouhání a žít tímto alternativním a anomálním způsobem života bez pokání vede do záhuby.

1. Kor 6:9-10 Což nevíte, že nespravedliví nedostanou do dědictví Boží království? Nemylte se! Ani smilníci ani modláři, cizoložníci, rozkošníci ani lidé praktikující homosexualitu, zloději ani chamtivci, opilci, utrhači ani lupiči nebudou dědici Božího království. (ČSP)

Pokud nám jde, bratři a sestry, o pastorační práci s jinou než manželskou heterosexuální orientací, potřebujeme vědět, že tyto lidi je nutné v lásce vést k pokání a odvrácení se od hříchu. Úplně stejně jako je potřeba konfrontovat kohokoliv jiného, jenž se dopouští hříchu jiného charakteru. To, co je potom hřích nebo nikoliv, rozpoznáváme v Božím Slově, které nám odhaluje mj. zdravý/čistý/svatý způsob morálního žití. Apoštol Pavel v 1. Tim 1:8-11 zmiňuje, že Zákon je dobrý, když se užívá zákonně/náležitě (neboli podle pravidel), a že je určený těm, kteří hřeší. Jen ti, kteří si uvědomují svoji zkaženost, totiž mohou být vedeni k pokání ve své víře. Víra bez pokání je marná. A tak jedinou nadějí, kterou v církvi máme k záchraně hříšníků, o které nám jde (a jimiž jsme i my sami), je poukázat na lidskou porušenost a vybízet k následnému pokání. Bez pokání není odpuštění a bez odpuštění není záchrana.

Jak se můžeme přesvědčit, do skupiny mnohých porušeností (1. Tim 1:9-10), které rozpoznáváme skrze Zákon, patří i nemanželská sexuální soulož (smilství). Ve verši 10 apoštol Pavel dokonce zaznamenal termín *arsenokoitais*, což vyjadřuje muže-samce a jejich soulož. I proto není nejmenších pochyb, že se jedná o jasně definovaný hřích. A díky naději, kterou v Kristu máme, tak z Jeho milosti ve vědomí vlastní porušenosti můžeme s nadějí přicházet k lidem praktikujícím alternativní způsoby sexuality s nadějí, že kdokoliv se odvrátí od svého hříchu, má naději na věčnou záchranu. V opačném případě nepřicházet, nekonfrontovat a nevést k pokání je jako vzpírat se dobré zprávě evangelia a umetat sobě i druhým cestu do věčného zatracení. Je smutné, že mnozí uvnitř církve tímto řádem záchrany pohrdají, neboť ztroskotali ve víře (v. 19). Odvrátili se od Zákona, který je dobrý (v.8), a spočinuli v prázdném a bezvýznamném mluvení (v. 6). Chtějí být učiteli

Zákona, ale nechápou ani to, co říkají, ani to, o čem se tak jistojistě vyslovují (v. 7). Obrátili se k hloubání a odchýlným naukám, jež vedou spíše ke sporům než k Boží správě (v. 4).

Proto stojíme v BJB na rozcestí a klademe si otázku, co s tím uděláme? Necháme tyto falešné učitele dál kvasit, aby prokvasili celé těsto? Nebo se tomuto ohavnému učení vzepřeme?

Apoštol Pavel přikázal mladému Timoteovi, aby heretici tohoto typu, kteří odstoupili od víry a přidržují se bludných duchů a učení démonů, neměli prostor k vyučování. On sám postavil Alexandra a Hymanaiose mimo církev (vydal je Satanu), aby se naučili nerouhat (v. 20). Může někdo říci, že Pavel udělal chybu? Jeho motivem byla přece láska z čistého srdce, z dobrého svědomí a z upřímné víry. A o stejné vlastnosti musíme v našich sborech a naší Jednotě usilovat i my.

1) Láska z čistého srdce.

Pokud se chceme držet největšího přikázání. Musíme milovat svého Boha celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. Naše láska se nejvíce projevuje tím, že zachováváme Jeho slovo.

Chceme-li se držet přikázání, které je hned vzápětí, musíme milovat svého bližního. Záleží-li nám na jeho čistém vztahu před Bohem, největším projevem takové lásky je poukázat mu na hřích, který dotýčný nemusí nebo nemá zájem vidět. A stejně tak je takovým projevem lásky k bližním i ochrana ostatního stáda před tímto hříchem. Nechce-li člověk činit pokání a odvrátit se od hříchu, není nazbyt a láska se musí projevit ve vydání dotýčného Satanu, aby se naučil nerouhat a aby ostatní neupadli do stejného hříchu.

2) Dobré svědomí.

Bible inspirovaná Duchem svatým mluví jasně, že v životě člověka, kde Duch Svatý přebývá, nemůže přetrvávat dobré svědomí, pokud se v církvi legalizovali falešní učitelé, kteří mají vypálené znamení na vlastním svědomí, porušují Boží řády a tím zapírají Krista. Dobré svědomí nepřebývá tam, kde se relativizuje hřích.

3) Upřímná víra

Je-li naše víra upřímná, pokud jsme skutečně uvěřili evangeliu, tak v našem svazku nemůžeme trpět falešné učitele. Nemůžeme nadále nechat duchovně slepé vědomě odmítat světlo a tímto jednáním vést ostatní k chybám a zkáze. Tam kde není biblický důraz na hřích, tam se ztrácí význam kříže, cesta pravdy je v opovržení a nebe je tak uzavřené.

Chceme-li zachovat zdravé biblické učení, musíme si za cíl, stejně jako apoštol Pavel, stanovit lásku z čistého srdce, dobrého svědomí a upřímné víry. Nenechat se uchlácholit prázdnými a lacinými slovy zcestných učitelů, ale zachovat věrnost Kristu! Vezměme na vědomí, že svým případným vlašným přístupem k neřešení tohoto problému, svévolně legalizujeme zlé skutky tmy pro naši denominaci jako přirozené a povolené. Kéž nám k zachování čistoty evangelia dá náš Pán moudrost, odvahu a sílu.

Ef 5:6-14 At' vás nikdo nesvádí prázdnými slovy, neboť pro tyto věci přichází Boží hněv na syny neposlušnosti. Nemějte s nimi tedy nic společného. Kdysi jste byli tmou, ale nyní jste světlem v Pánu. Žijte jako děti světla -- ovoce světla je ve vškeré dobrotě, spravedlnosti a pravdě -- zkoumejte, co se líbí Pánu, a nemějte žádnou účast na neplodných skutcích tmy, spíše je usvědčujte. Neboť o tom, co se u nich vskrytu děje, je hanba i mluvit. Ale všechno, co je světlem usvědčováno, je zjevováno, neboť všechno, co je zjevováno, je světlo. Proto praví: ‚Probud' se ty, kdo spíš, a vstaň z mrtvých, a zazáří ti Kristus.‘ (ČSP)

S modlitbou kazatelé Alois Boháček (Aš), Peter Bača (Jablonec nad Nisou), Milan Bulák (Jílové u Děčína), Alois Klepáček (Kroměříž), Radek Kolařík (Kuřim) a Václav Chumchal (Lovosice)